

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 12. Serui, aquarium metu, in mendacio deprehensi fabula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

men. Quod factum inter gloriæ illius de-
cora numerabatur. Et hæsitabimus, truti-
næque nostra dignum censebimus, si quem,
permittente DEO, aquis haustum audia-
mus? Quis præscribet, ut ignibus potius,
aut ferro utatur, si quem, per aquas vult
ad se euocare? aut in fluuio, non in rogo
punire? Siquidem *judicium à Domino egre-* *Prou. 29.*
ditur singulorum. Quod si agnoscerent aquis *26.*
lasi, non essent musca illa insipientiores,
impatientesque, quæ in carniæ ol'iam
decidit, & moriens dixit: *Ego tantum bibi,*
& comedi, & laui, et hunc satura exitum fer-
re haud molestè debeam. Cordati est, id quod
neesse est, ferre, & boni consulere.

§. XII.

Serui, aquarum metu, in mendacio,
deprehensi fabula.

Alia fabella est lepida, &, ad mores polien-
dos huic loco admodum idonea, de domi-
no ac seruo, vnà iter faciētibus. Ibi seruus,
ut sibi, apud herum, locum nomēque fa-
ceret, multa admodum jactanter menda-
citerque narravit, vidisse se, cum varias
terras peragraret. Occurrit equitantibus,
transuersâ viâ, fugiens vulpes: qua conspe-
cta, *Magna erat hæc vulpes, ait Dominus.*

Cui

Cui mox seruus: *Hoc nihil est*, dixit. Ego vidi vulpem boui magnitudine parem. Intellexit facile Dominus, non vulpem, sed mendacium serui posse cum boue æquiparari. Sed se pressit, & velut admiratione obticuit. Silentium seruo, pro admirationis iudicio, & plausu, fuit. Quia autem dies paulò priùs cœperat, conuertit se Dominus ad matutinas preces, & à DEO iterum prosperum precabatur, idq; ita voce clara, vt seruus omnia syllabatim audiret. Inter ceteras formulas adjecit, petere se, vt, eodie præcipuè, sese à verbo mendacij custodiret; tunc enim satis à periculo fluminis iri se custoditum. Aduertit ea vox, & precandi ratio seruum; qui non potuit, quin auidissima curiositate interrogaret Dominum, quid sibi id genus comprecandi voluisset? Visus est initio tergiuersari herus, & inuitus ad eam quæstionem respondere. Sed urgente magis magisque famulo, tandem, quasi ingens arcanum detecturus, cum alto suspirio, dixit: *Flumen est nobis transeundum hodie, in quo omnes merguntur, quotquot, eo die, mendacium fecerunt.* Oppalluit ad hoc dictum seruus, & mendacij recentissimè conscientiam ictus visus est tremere.

mere. Pergunt ire, atque non diu post ad
riuum ambo perueniunt, vado transeun-
dum. Ibi iam in ripa equitantem herum,
subsequens seruus rogat, vt subsistere paul-
isper velit. Ex subsistente scitatur. *Hicne
sit ille fluiuus, mentientium interfectoꝝ? nolle
se tenere vadum, cum, in vulpe comparanda,
putet, aliquantulum a se erratum esse; neque
enim eam boni, sed iuueno duntaxat parem
fuisse.* De vulpe parum curo, ait Dominus.
Ceterum non hic est riuus, de quo dix-
eram, alius occurret, nihil tibi, hoc loco
metue. Hæc fatus calcaria admouit equo,
& vadum, seruo tergum eius premente,
superauit. Paullò post ventum est ad alium
amnem, quo viso, seruus cœpit denuò
trepidare, & quærere, *Hicne autem flu-
uius mendaciloquos morte plectere soleret?*
Cumque herus responderet, neque istum
quidẽ esse; addidit seruus, se valentem caus-
sam habere tam sollicitæ interrogationis;
nam haud satis ampliùs meminisse narra-
tæ vulpis magnitudinem; existimare se nec
iuueno quidem parem extitisse, sed vitulo
lactente non fuisse maiorem. Salua res. in-
trant & exeunt, etiam ex hoc vado. Sed ad
tertium tandem fluuium accedunt. ad cuius
cùm

cùm præripia venisset: *Hic tandem est illi veritatis defensor, & mendaciorum punitor fluvius*, ait Dominus. Ad quæ verba attonitus seruus, panè ex equo lapsus est. Verùm ubi se virèsq; collegit, veniam à Domino præcatus, negavit se transiturum, eò quòd mendacij, eo die, à se conflati conscius esset: *Nam vulpem à se alibi conspectam, reliquis communibus vulpibus fuisse magnitudine omninò parem.* Hoc audito, *Et hæc quoque aqua*, inquit Dominus, *est alijs communibus aquis par, neq; solet mendaces mergere.* Ita mendacem, aquarum minitacione, curavit, & ad veritatem promendam reduxit.

§. XIII.

Antonini persecutio, aquarum inundatione, & alijs cladibus punita.

Potuerunt tantum fictæ aquarum minæ? quid non poterunt veræ pœnæ, à DEO, per aquas inflictæ? Nam qui inflictas audit, metuit infligendas. Metuere autem initium est emendationis. Cuius rei exemplum multiplex legimus, in quarta Ecclesiæ & Christianorum persecutione, sub Antonino (non enim sub Marco Aurelio) contigisse. Antoninus enim non satis habuit, proposita capitis pœna, vetuisse, ne quis

Sibyl.